

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 904/2025
02.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лидије Трајковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 269/23 од 31.10.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 26/25 од 06.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лидије Трајковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 269/23 од 31.10.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 26/25 од 06.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 269/23 од 31.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. На основу члана 89а КЗ окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ (раније ...) у временском периоду од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, на удаљености мањој од 30 метара, забрањен му је приступ око места становања или места рада оштећене и забрањено му је даље узнемиравање оштећене, односно комуникација са њом, с тим да је комуникација ограничена искључиво на реализацију виђања са децом приликом преузимања деце, на начин и у терминима прописаним у судском поступку П2 559/22, како је то наведено у изреци пресуде.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 3. ЗКП, оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, док је на основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то судског паушала у износу од 5.000,00 динара, као и трошкове вештачења у износу од 92.030,00 динара, све у року од шест месеци, као и трошкове оштећеној ББ на име

ангажовања пуномоћника адв. Младена Сикимића, с тим да ће се о висини и о року у ком је окривљени обавезан да их надокнади одлучити посебним решењем

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 26/25 од 06.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Лидија Трајковић, због повреде закона из члана 16. ЗКП, члана 419. став 2. ЗКП и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи у целини побијане пресуде у ослобађајуће.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног АА, адвоката Лидија Трајковић, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, у образложењу захтева, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да су пресуде засноване на незаконитим доказима, која повреда, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Међутим, наведену повреду закона – да се пресуде заснивају на исказу полицијског службеника – овде сведока ВВ, образлаже наводима да полицијски службеник није вршио испитивање окривљеног у својству овлашћеног службеног лица у смислу одредбе члана 289. ЗКП, у присуству браниоца, па није могао да се у вези одбране окривљеног изјашњава као сведок, на који начин бранилац окривљеног чињенично оспорава садржај исказа сведока – полицијског службеника, у смислу одредбе члана 440. ЗКП. Такође, бранилац се у захтеву опширно бави анализом чињеничних навода сведочења оштећене ББ, као и вештачења проф. др ГГ, извештајем лекара о насталим повредама код оштећене, као и исказом сведока ДД, раднице ЦСР, те изводи сопствене закључке у погледу утврђених чињеница супротне закључцима нижестепених судова, на који начин полемиче са чињеничним питањима и доказима, у смислу члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац истиче повреде закона из члана 16. ЗКП, члана 419. став 2. ЗКП и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона на које указује одбрана из члана 440. ЗКП, као и члана 16. ЗКП, члана 419. став 2. ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то је исти оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић